

10. møde.

Tirsdag den 28. oktober kl. 14.

Den første sag på dagsordenen var:

Fremsættelse af lovforslag.

Formanden: Jeg giver herunder ordet til den højtærede indenrigs- og boligminister, for at han kan fremsætte et tidligere anmeldt lovforslag.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Jeg tillader mig for det høje ting at genfremsætte forslag til lov om ændringer i boligstøtte Lovgivningen (vedrørende hovedstadsområdet).

Lovforslaget er identisk med det forslag, som jeg fremsatte i tinget den 20. marts i år. Dette forslag blev underkastet første behandling og henvist til et udvalg, men nåede ikke at blive færdigbehandlet inden rigsdagens hjemsendelse.

Hensigten med lovforslaget har jeg udtalt mig om, da forslaget i sin tid blev fremsat, men visse dele af motiveringen finder jeg det rigtigt påny at understrege.

Lovforslaget skal ses som et led i den række af bestræbelser, som igennem de senere år er udfoldet for at løse hovedstadens problemer. Hvis nogen tror, jeg mener, at der ikke er flere hovedstadsproblemer at bakse med, efter at loven om omegnskommunernes styrelsesforhold er ført ud i livet, gør han sig skyldig i en fejl. Jeg er meget vel klar over, at der endnu står betydningsfulde opgaver uløste. Må jeg minde om, at de planer, som hovedstadskommissionens betænkning bygger på, ikke lader sig realisere. Udviklingen siden betænkningens afgivelse har formet sig lidt anderledes end af kommissionen formodet. Mere positive bidrag til løsning af hovedstadsproblemerne har byudviklingsloven som fortsættelse af byplanlovgivningen ydet. Meningen med nedsættelsen af samfærdselskommissionen i efteråret 1950 var at tilvejebringe orden på trafikforholdene, således at hovedstadssamfundet i sin vækst betjenes bedst muligt. Landbrugsministeriet er nu igennem en kommission gået i gang med løsningen af de kloakproblemer, som måtte være uløst.

Det lovforslag, som jeg her har den ære at fremsætte, går i alt væsentligt ud på at indføre en gensidighed mellem hovedstadsamfundets kommuner, for så vidt angår visse bygge- og boligproblemer.

Ved lovforslaget bliver huslejetilskuddet til børnerige familier udlignet på hele området. Eventuelle tab på visse byggegarantier skal bæres i fællesskab, og de tilskud til social-filantropisk byggeri, som en kommune i hovedstadsområdet bevilger, kan indenfor et vist beløb anmeldes til fordeling på hele området. Den sidste bestemmelse tillægger jeg særlig betydning, fordi det er mit håb igennem den at tilvejebringe forudsætninger for, at en social-filantropisk boligpolitik virkelig kan udfoldes, uden at kommunegrænserne i alt for høj grad virker hindrende.

Hele spørgsmålet om den social-filantropiske tilskudsform er blevet rejst takket være den senere tids udvikling. Med rette advares der imod i for høj grad at samle bebyggelser af social-filantropisk karakter i store enheder. Kritikere, der har fremhævet, hvorledes det enkelte menneskes sind og tankegang præges og påvirkes i en sådan koncentration, har utvivlsomt ret. Jeg følger derfor helst den linie, at bevillinger til social-filantropisk byggeri skal gives til små enheder, allerhelst til parcelhuse, og med en beliggenhed, der ikke udelukker eller afgrænser det social-filantropiske byggeri fra en kommunes øvrige bymæssige bebyggelse. Også blandt bygherrer, der interesserer sig for det social-filantropiske byggeri, er tanken om en spredning levende.

Der rejses nu spørgsmål om, hvorvidt blot nogle enkelte lejligheder eller huse i en samlet bebyggelse kan nyde tilskud efter paragrafferne om social-filantropisk byggeri og anvendes i overensstemmelse med disse paragraffer. Tanken forekommer mig tiltalende og er i princippet tiltrådt i ministeriets administration. Dette, at man i en større samlet bebyggelse af etage- eller parcelhuse kan stille nogle af boligerne til disposition for de dårligst bemidlede, frembyder også fordele udover den, som ligger i selve spredningen. I det hidtil gennemførte social-filantropiske byggeri vil der jo altid opstå et problem i det øjeblik boligens indehavers økonomiske forhold måtte forbedres så stærkt, at han ikke længere kan anses for ude af stand til at løse sit boligproblem uden den store offentlige støtte, som der her er tale om.